

[Bach:]

samling løse ender, der ikke på nogen måde binder forligspartierne til at gennemføre varige løsninger. Tværtimod vil befolkningen atter til vinter opleve panikagtige natteforhandlinger på Christiansborg i nye forsøg på at løse landets krise, hvis man vedblivende holder fremskridtspartiet uden for indflydelse.

Landets to største organisationsdominerede partier forsøgte endnu en gang at indbilde befolkningen, at der kunne drysses omkring 5 mia kr. ud, uden samtidig at fortælle, at skatteyderne i sidste ende skulle betale hele gildet. Forligspartiernes løsning styrker ikke eksporterhvervene. Danmarks betalingsbalance blev ganske alvorligt forværret, valutaunderskuddet satte nye højder, og kun ganske få tusinde kom midlertidigt i arbejde. Forligspartierne har ikke gennemført den nødvendige politik, stabiliseret erhvervslivets omkostningsniveau eller afskaffet arbejdsløsheden. Fremskridtspartiet vil som landets førende oppositionsparti leve op til sit ansvar. Forligspartierne har svigtet.

Hovedhjørnestenen i forliget var imidlertid en momsnedsettelse. Denne har katastrofalt forværret Danmarks betalingsbalance. Sammenlagt med de øvrige forligsforslag har det betydning og finansunderskud på milliardbeløb. Fremskridtspartiet foreslog en forhøjelse af den skattefri bundgrænse til 21.000 kr. Dette ville give gennemsnitsdanskeren ca. 400 kr. mere i lønningsposen om måneden. En lettelse af skattetrykket vil samtidig stabilisere erhvervslivets omkostninger, uden hvilket dansk erhvervsliv ikke kan konkurrere med udlandet. Det er ikke statsmillioner, erhvervslivet har brug for, men ganske bestemt et lavere omkostningsniveau, for jo længere tid der går, jo vanskeligere bliver det at reparere og kurere de skader, der allerede er sket. Derfor håber jeg også, at debatten i dag vil medføre, at man ganske alvorligt vil kigge, ikke blot kigge, men bruge fremskridtspartiets løsningsmodel, for vi mener, vi kan anvise den eneste rigtige økonomiske løsning på vor selvskabte plage.

Jeg kan inddele det i 6 hovedpunkter. Punkt 1, store offentlige besparelser. Alle ved, det behøver man ikke være professor i økonomi for at finde ud af, at det vil lette

skattetrykket. Punkt 2, skattelettelser, bevirker punkt 3, mindre omkostninger. Heraf følger punkt 4, større konkurrenceevne, som ganske bestemt medfører punkt 5, større omsætning, hvilket giver det, vi diskuterer i dag, punkt 6, flere arbejdspladser, færre arbejdsløse, beskæftigelse til alle. Og oven i det hele, hvilket forhåbentlig ikke er uvæsentligt, får vi forbedret vore valutaforhold. Vi ved alle, at vor stadig stigende valutagæld formindsker landets økonomiske handlenfrihed måned for måned. Derfor må vi sige til regeringen og alle ansvarlige, at vil vi virkelig arbejdsløsheden til livs, vil vi skabe tryghed i tusinder af hjem, hvor utryghedsfølelsen vokser fra dag til dag, fordi udsigten til en langvarig og høj arbejdsløshed er faretruende, må vi være klar over, at en virkelig holdbar forbedring af beskæftigelsen sker gennem en forøgelse af Danmarks eksport og gennem styrkelse af dansk industris muligheder — og det gælder alle former for industri — for at konkurrere med importerede varer.

Helt afgørende for eksportens udvikling er nu engang Danmarks internationale konkurrenceevne. Vi må desværre konstatere, at vort omkostningsniveau er alt for højt i forhold til vore udenlandske konkurrenters; derfor så store ledighed og derfor de tusinde tomme hænder, som vi alle, og i særdeleshed dem i den offentligt beskyttede sektor, har et medmenneskeligt ansvar for. Flere offentligt ansatte betyder flere arbejdsløse. Stort set kan man sige, at enhver ny offentlig stilling koster to arbejdspladser i det private erhvervsliv. Omvendt vil nedlæggelse af en overflødig offentlig stilling selvfølgelig mindske skattetrykket, så erhvervslivet kan oprette to nye jobs.

Sandheden er jo, at arbejde skaber arbejde, og at ledighed skaber endnu mere ledighed. Der må derfor påhvile folketinget en meget stærk forpligtelse til hurtigst muligt at få de ledige i arbejde igen, og det gælder i højeste grad de langtidsarbejdsløse.

Derfor håber jeg også, at de forskellige partier alvorligt vil se på fremskridtspartiets lovforslag nr. 237, fremsat den 8. september 1975, om midlertidige omskolingsbidrag for langtidsarbejdsløse. Fremskridtspartiet er meget vel klar over, at forslaget ikke vil løse de helt store arbejdsløshedsproblemer, men vi mener til gengæld, at